

«Fraga no és l'únic líder»

Carlos Manglano, arquitecte, trenta-cinc anys, diputat al Parlament espanyol per Alianza Popular, ex-president provincial a València, càrrec que va deixar enmig d'una crisi, llarga i conflictiva, que sacseja de fa mesos el seu partit, és el representant d'un moviment que ha estat definit com la «nova dreta valenciana».

Considerat afí a les posicions polítiques de Jorge Verstringe, no ha dubtat a prestar-li suport públic després de la destitució fulminant que va re-

«Estic convençut que el 99 per cent de la nostra militància no accepta la destitució de Verstringe». Són les paraules de Carlos Manglano, diputat d'AP per València i ex-president provincial del partit.

Antoni Robles

El pròxim dia 9 d'aquest mes es reuneix la Junta Directiva Nacional d'aquesta organització —quan aquest setmanari ja serà al carrer— i allí tot-hom espera les explicacions de Manuel Fraga. Mentrestant, membres del partit afins a la figura del president nacional del partit han mostrat privadament el temor que no es produeca una fugida de parlamentaris del Grup Popular, en protesta per la decisió adoptada.

—¿No tem represàlies després de

«Jorge ens ha demanat de mantenir-nos en els nostres llocs».

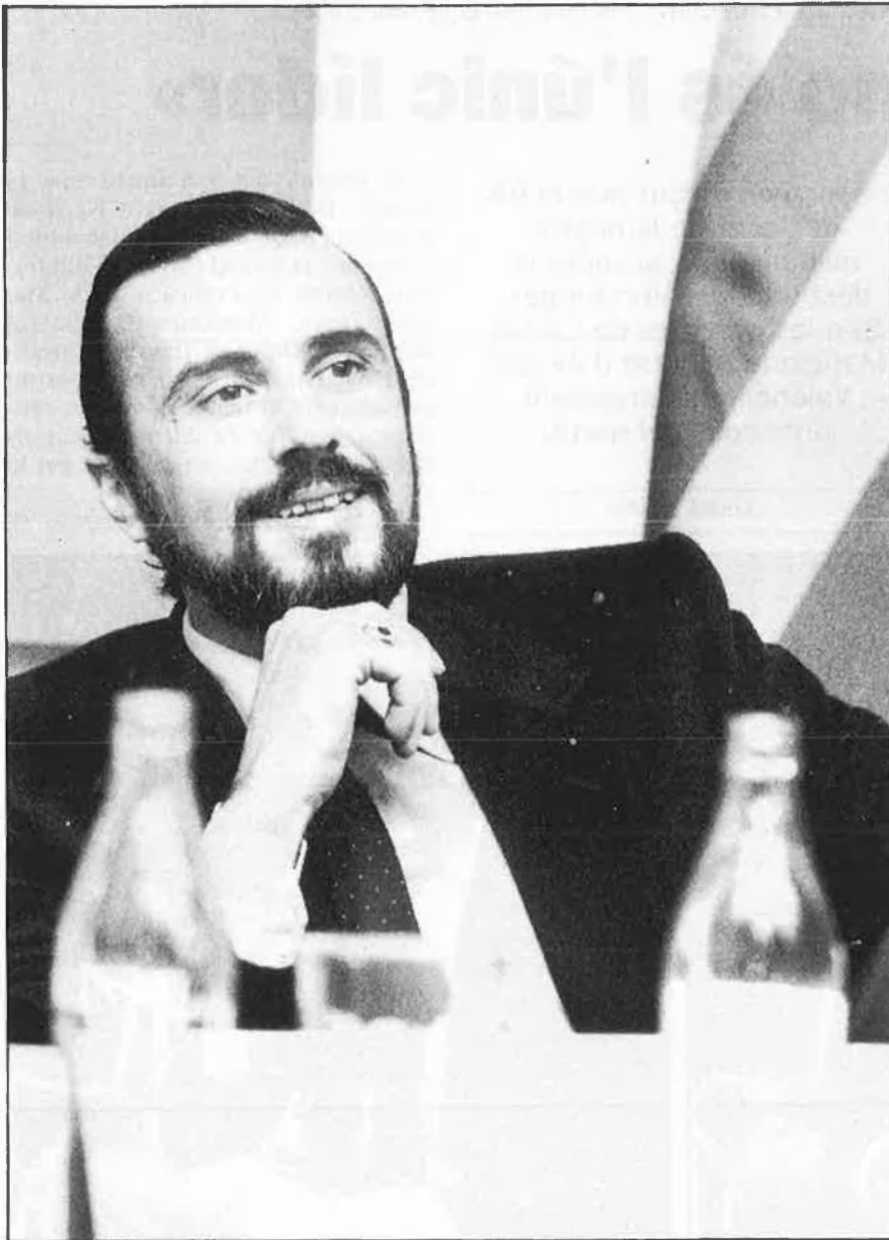
bre de Manuel Fraga. És més, en la següent entrevista, no només afirma trobar-se ideològicament allunyat del nou secretari general d'AP, Alberto Ruiz Gallardón, sinó que assegura, també, que el 99 per cent de la militància del seu partit al País Valencià no està d'acord amb la decisió presa.

«Verstringe és imprescindible com a secretari general del partit. A més, és més que un amic; és per a mi com un germà. Per això, on hi haja Jorge seré jo». Així s'expressava dimarts de la setmana passada, 2 de setembre, Carlos Manglano, quan va conèixer la de-

cisió de Manuel Fraga. La veu de Manglano home fidel a Jorge Verstringe, unida a la de José Lorca, ex-president d'AP a Màlaga, són les úniques que han gosat alçar-se per criticar l'actitud de Manuel Fraga. De moment, ningú no s'atreveix a avançar el carés que prendran els esdeveniments en els pròxims dies dins AP, però tot sembla indicar que hi haurà un dur enfrontament entre els dos corrents que es barallen pel control del poder al si del partit i que mai no han estat reconeguts explícitament: els oficialistes i els crítics.

les seues declaracions de suport públic a Jorge Verstringe?

—No, en absolut. Jo he defensat, defense i defensaré Verstringe com a amic i com a polític. Crec que he dit oportunament el que havia de dir, perquè cadascú sap, en un moment precís, quina és la seua obligació. Les meues declaracions es van produir abans de parlar amb el mateix Jorge, i estic segur que ell no hauria volgut que les realitzàs. Jorge és un home que no s'està per les enrabiades i per això ha demanat a tot el món que, per ara, es mantinga en els seus llocs.

«El partit corre el risc de derivar cap a altres posicions».

D'altra banda, estic convençut que el 99 per cent de la militància valenciana d'AP no accepta la destitució del nostre secretari general.

—*Tanmateix, haurà de reconèixer com de difícil resulta entendre el fet que Verstringe tan sols haja rebut públicament el seu suport i el de José Lorca.*

—No, si s'ho mira des del meu punt de vista. Hi ha molta gent que privadament ha fet arribar a Verstringe la seua solidaritat i que ha respectat la consigna de mantenir-se en el seu lloc a l'espera dels esdeveniments per, després, actuar en conseqüència.

—*¿La destitució de Verstringe suposa l'inici d'una batalla definitiva entre oficialistes i crítics al si d'AP pel poder?*

—La determinació d'apartar Vers-

tringe del lloc de secretari general ha estat una iniciativa que ha partit directament de Manuel Fraga; encara que considere que, ni des del meu punt de vista personal ni des de l'estatut, s'havia d'haver dut a cap d'aquesta manera. Va ser Fraga, directament i a través d'una telefonada, el que me'n va informar hores d'abans de donar a conèixer el fet a la premsa, justificant la seua posició com una pèrdua de confiança en el seu secretari general. Confie que durant la celebració de la Junta Directiva Nacional de dimarts pròxim podrem saber-ne exactament els motius. D'altra banda, els corrents que vostè denomina «oficialistes» i «crítics» no han estat mai reconeguts dins el partit i jo, en conseqüència, tampoc no els reconec.

—*Sembla que esperen molt de la pròxima reunió de la Junta Directiva Nacional del partit.*

—Sí, la veritat és que hi ha una gran expectació i, en aquest sentit, s'ha sobrevalorat. Com sap, la junta està composta per tots els diputats, els senadors, el presidents provincials i regionals del partit, i no crec que s'hi acorde res important. Al meu parer, les coses es discutiran a fons, un poc més tard, quan es reunirà el Comitè Executiu.

—*¿Quina és la seua posició respecte a Ruiz Gallardón? ¿Creu, com s'ha dit, que aquest nomenament suposa un enduriment de la línia política del partit?*

—Sincerament, he de dir-li que conec molt poc Ruiz Gallardón. El nostre treball s'ha esdevingut sempre per camins distints i només hi he coincidit en algunes reunions del Comitè Executiu Nacional. Ara bé, si es certa la declaració que se li atribueix en la qual afirma que políticament es situa a la dreta del seu pare, he de subratllar que em situe bastant lluny d'ell. Pel que fa a l'enduriment que vostè assenyala, em pense que és cert que el partit corre el risc de derivar cap a unes altres posicions. Si és així, ho veurem en les seues pròximes actuacions.

—*¿Creu que la destitució de Verstringe s'hauria produït si el seu partit no tingués un caràcter tan marcadament presidencialista?*

—Un partit és presidencialista quan el seu president i la gent que el componen així ho volen. Malgrat això, jo no crec que els estatuts siguen negatius i no veig cap motiu per a modificar-los.

—*¿Vosté estava d'acord amb la proposta de Verstringe de presentar Manuel Fraga per a l'alcaldia de Madrid?*

—L'alcaldia de Madrid és un lloc que mereix una gran meditació. Personalment, considere que abans de discutir si hagués estat positiu o no que Fraga es presentàs a les municipals encapçalant la llista per aquesta capital, la primera cosa que s'havia d'haver plantejat és si Fraga acceptava o no el lloc.

—*¿Fraga és l'únic líder del seu partit amb carisma popular capaç de dirigir AP?*

—No, tot el món té un recanvi, i Manuel Fraga no és l'únic líder del centre-dreta capaç de dur a bon port les naus del nostre partit.

—*Quan fa aquesta afirmació, ¿pensa vosté en algú?*

Història d'una traïció

Un estil que es perd

Des que en 1980 Jorge Verstringe va ser elegit per al càrrec de secretari general d'AP, havia estat la imatge de la fidelitat a Manuel Fraga. Ja el 1979, quan tot el món considerava Fraga desterrat de la política, Verstringe va lluitar desmesuradament per ell, fins arribar on es situa avui: el líder de la segona formació política de l'estat. Mitjançant el seu treball, Jorge Verstringe ha tractat —i ho ha aconseguit— tant de rentar el seu passat, tan ple de connotacions ultradretistes, com de suavitzar la mateixa imatge del president del seu partit. De fet, aquest ha estat el problema principal i l'explicació de la seua destitució s'ha de buscar en aquest sentit. Malgrat tots els esforços, els vells tics encara perduren, i amb una força que esclata de tant en tant, massa sovint, fins i tot.

Per això, encara sorprèn que ho-

mes com José Lara, ex-president d'AP a Màlaga i ex-militant del mateix partit, considere la decisió de destituir Verstringe «com un acte d'autoritarisme desfasat». No tan desfasat, pel que sembla.

La història de la fidelitat de Jorge Verstringe va començar a fer aigua el passat mes de febrer, davant la decisió del president d'AP de nomenar com a secretaris adjunts Juan Ramón Calero i José María Aznar, homes afins a Miguel Herrero de Minón, portaveu del Grup Popular en les Corts i vice-president del partit, i que actualment encapçala el sector conservador d'AP, enfront de l'ala crítica de l'organització, en la qual hi ha figures tan dispars com el mateix Verstringe, Alfonso Osorio o Carlos Manglano, al País Valencià.

Els enfrontaments entre Calero i Verstringe, tots dos preocupats per consolidar les seues respectives àrees

d'influència entre l'entramat «provincial» d'AP, s'havien aguditzat últimament fins a extrems de gran crispació. Així les coses, no costa pensar que la decisió de l'ex-secretari general del partit de proposar Manuel Fraga com a futur aspirant a l'alcaldia de Madrid, considerada com una eixida honrosa de la política en alguns àmbits, fos utilitzada pels homes de Minón com la confirmació clara davant Fraga que Verstringe volia apartar-lo definitivament del poder; i si hi ha alguna cosa que don Manuel no tolera, és que li diguen què ha de fer.

Fraga, així, ha optat per prescindir d'un home que sempre havia estat al seu costat i s'ha decantat per un altre del qual ningú no dubta que durà el partit a una major dretització. El nou secretari general d'AP, Alberto Ruiz Gallardón, a l'igual que una bona part de la jove guàrdia d'aquest partit, entre la qual hi ha la inefable Isabel Tocino, lluny de patir certa mala consciència per exhibir un conservadorisme tan extremat, fan gala de les seues actituds com des de fa alguns anys no ho feia ningú arreu de l'estat. A gran distància de l'aurèola que havia volgut guanyar-se Verstringe, els nous xics d'AP consideren natural algunes coses que fins ara es deixaven arraconades per a situacions molt especials. □

Jorge Verstringe, la fidelitat truncada.

—Em pense que cal no parlar de recanvis fins que Manuel Fraga decideix retirar-se. De tota manera, considere que l'alternativa al nostre president ha de sorgir d'un Congrés Nacional i no d'una operació entre bastidors.

—Abans del 30 de novembre ha de celebrar-se el Congrés Provincial d'AP-València. ¿Creu que es tornarà a ajornar?

—Un nou ajornament seria inexplicable. L'única raó que podria

adduir-se seria l'avançament de les eleccions municipals, cosa que crec que no es produirà.

—Si continuen les tensions en AP al País Valencià, ¿quina serà la seua posició?

—Continuar en la lluita. Crec que en un partit polític és lícit donar la cara per defensar distintes posicions i jo no sóc dels qui llancen la tovallola. En el pròxim Congrés provincial presentaré una llista, que segurament encapçalaré jo, i que serà distinta a la

que presente l'actual gestora que dirigeix ara l'aparell. Estic segur que a Alacant passarà el mateix.

—¿Qui o què sobra actualment en el seu partit perquè es pugui aclarir el futur?

—Sobrar, no sobra ningú, però cal gent nova, un major respecte per les bases i una participació més real de la gent de les comarques i dels pobles en els problemes que afecten el partit.

—¿Com veu l'horitzó de la dreta valenciana, tan trossejada actualment?

—El futur del centre-dreta valenciana passa necessàriament pel diàleg i el pacte, si volem convertir-nos en una alternativa del socialisme. Encara que tot el món ho sap, això no serà possible fins que no s'hagen celebrat les eleccions municipals. □